Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 19. | Den 1ste Juli 1889. | 38te Aargang.

„Mormonerne" og Utah.

„Kommitéen for Terretorierne"'s Indberetning til „de forenede Stater"s Kongres.

Ansøgningen om Utah's Optagelse som Stat, har været for i Kongressen og har været under Overvejelse i Kongres-Kommitéen for Terretorierne. Vi gjengive herved et Uddrag af dennes officielle Indberetning, og den burde, for alle fordomsfrie Mennesker, være afgjørende med Hensyn til Utahforholdene og „Mormonernes" sande Karakter i Almindelighed. Det tager som oftest lang Tid, inden Retfærdigheden kan faa sine Krav gjort gjældende, men den vil dog, som i dette Tilfælde, tilsidst sejre. Denne Indberetning blev indgivet af Kommitéens Ordfører, Hr. Springer, i sidst forløbne Foraar (1889).

Kommitéens Indberetning.

Kommitéen for Terretorierne, som har taget Utah's Ansøgning, om Optagelse som Stat i Unionen, under Overvejelse, har bemyndiget mig til at indgive følgende Rapport angaaende samme:

Utah ansøger om Optagelse som Stat under en Konstitution, hvis Bestemmelser, saa vel som de særegne Omstændigheder, under hvilke den blev given, og af hvem den blev vedtaget, herefter ville blive tagne i Betragtning.

Kongressens Pligt.

Det ligger vissélig i Regjeringens Interesse, lige som det ogsaa har været dens Politik, at organisere Stater af Regjeringens Terretorium, saa snart som der findes en tilstrækkelig Folkemængde indenfor et vist angivet Omraade, til at kunne overtage Statsstyrelsen, og af en saadan Beskaffenhed og med saadanne Egenskaber og Interesser, at det kan anses for rigtigt, at betro dem selvstændig Styrelse over alle indre Anliggender. Enhver ny Stats Optagelse i Unionen, forøger dennes Styrke, som Nation, og det kan derfor, med Rette siges, at det ikke alene er Kongressens Ret, men tillige

dens Pligt, at omdanne Regjeringens Land til Stater, ligesaa snart som Befolkning og andre Omstændigheder vil anbefale et saadant Skridt.

Folkets Ret til Statsstyrelse.

Men det er ikke alene Kongressens Pligt at indlemme nye Stater i Unionen, men Folket har ogsaa Ret til at fordre Statsstyrelse, naar de nødvendige Betingelser ere tilstede.

Naar Regjeringen organiserer et Terretorium med en terretorial Regjeringsform for det Folk, som paa den Tid er bosiddende der, saa er det med den Forstaaelse, at det siden vil erholde en selvstændig Statsstyrelse, og at det skal være anseet som en Part og Del af Nationen i enhver Henseende, og i Særdeleshed have en Stemme med i Styrelsen af dets egne Affærer.

Med et saadant Løfte fra Regjeringens Side, nedsætte de sig der og opdyrke en Del af Regjeringens Land, og naar de have opfyldt de fastsatte Betingelser, kan man ikke nægte dem Ret til selvstændig Statsstyrelse, uden ved at bryde sit Løfte, dersom der ikke er andre Grunde tilstede, som vilde fritage Kongressen for at opfylde en Pligt, som ellers vilde være uomgaaelig.

Tilstanden i Utah.

Ved Overvejelsen af dette Emne, har Kommitéen omhyggeligen undersøgt Alt henhørende til Terretoriets Befolkning, naturlige Hjælpekilder og Midlerne til dets fremtidige Udvikling, saa vel som Folkets sociale Standpunkt.

Baade de, som understøtte, saa vel som de, der ere imod denne Konstitution, ere blevne afhørte; nøjagtige og udførlige statistiske Beretninger ere blevne fremlagte og gjennemsete, og de Kjendsgjerninger, som derved ere fremkomne, og som vi herved fremlægge, lade sig ikke modsige. Det er ikke alene Andragendets Venner, som gjøre disse Paastande, men selv dets Modstandere indrømme disses Rigtighed, ligesom de ogsaa stemme fuldkommen overens med de statistiske Vidnesbyrd i Protokolerne.

Utah's Befolkning udgjør nu omtrent 210,000.

Den aarlige Produktion kan med runde Tal anføres som følger:

Korn og Hø	til en Værdi af	6,519,000	Dollar*)
Frugt og Grøntsager	—	1,550,000	„
Kvæg 1,500,000 Stkr........	—	11,550,000	„
Heste 250,000 „	—	10,000,000	„
Faar 2,400,000 „	—	12,000,000	„
Svin 100,000 „	—	500,000	„

Den aarlige Indtægt af Ager- og Havebrug, samt af Kvægavl og Uld kan næppe anslaaes under 18,304,000 Dollar.

Manufakturvare af forskjellige Slags anslaaes for 1888, at have beløbet sig til omtrent 9,000,000 Dollar.

Af Kul blev der sidste Aar udtaget af Minerne i Utah for 1,000,000 Dollar.

Af ædle Metaller var der, (efter disses Værdi ved Kysten) udtaget for 10,993,781 Dollar.

Omsætningen i Utah, deri ikke medregnet Jernbanerne og Telegrafvæsenet, udgjorde omtrent 150 Millioner Dollar.

*) 1 Dollar er 3 Kroner 75 Øre.

Omsætningen ved Salg af faste Ejendomme i Saltsøstaden alene, for Aaret 1888, viser sig, ved Eftersyn i Protokolerne, at have løbet op til 5,355,666⁵⁸/₁₀₀ Dollar.

Der findes 1,140 (engl.) Mile Jernbaner, som ere i Brug, og flere nye Linjer ere under Arbejde.

Der er Telegrafforbindelse mellem alle de vigtigste Landsbyer, og Telefonen og „Elektrisk Belysning" er meget anvendt i de større Byer.

De faste Ejendomme anslaaes til mindst 110 Millioner Dollar, og Ejendom i det Hele taget til 250 Millioner, deri ikke indbefattet Minerne, (Bjergværksdriften), som ikke yde Skat.

Protokolerne paa Landkontoret udvise, at siden Aaret 1869, da dette Kontor først blev aabnet, er der bleven indtegnet 8,157 „Hjemsteds"*) Fordringer, som saaledes indtage 10,002,998 Akre**) Land, og at der desuden er indført 11,056 Fordringer paa Preemption (Første Ret) paa 1,326,520 Akre Land, dertil findes indført 3,297 Beviser for Skøder, indbefattende tilsammen 323,829 Akre Land, der af Regjeringen er solgt mod kontant Betaling, og 2,573 Andragender om Ret til Ørkenland, indbefattende 508,388 Akre Land; samt 1,051 Andragender om Ret til Land under Skovplantnings-Loven. Dette udgjør saaledes tilsammen 26,134 Protokoleringer og Ansøgninger om Land, indbefattende 12,309,551 Akre.

Terretoriets Landejendomme bestaa, i Almindelighed af mindre Jordstykker, som kun sjælden overstiger 70 Akre hos en enkelt Land-Ejer. Terretoriet er ualmindeligt frit for Land-Monopoli,*) og Folket ejer i Almindelighed selv den Jord, som de dyrke og have deres Skøder paa samme fra Regjeringen.

Fabrikdriften.

Fabrikdriften er af forskjellig Beskaffenhed og i bestandig Tiltagende. Vi ville her nævne som Exempler: Melmøller, Klædefabriker, Saugmøller, Høvleværker, Papirmøller, Fabriker, hvor der forfærdiges Klæder, Skotøj, Hatte, Handsker, Undertøj, Silke, Koste, Pensler, Vinduer, Døre og Lister til Rammer og andet Brug; Jern, Glas, Sæbe, Lim, Kemikalier, Møbler, Bødkervare, Smelteovne, Støberier, Pottemagerier, Maskinværksteder, Kalkovne, Teglværker, Cementfabriker o. fl. a.

Mineralske Hjælpekilder.

Af Miniralier findes der Guld, Sølv, Bly, Zink og Kobber; det skjønneste Marmor, hvid og farvet Granit, Kalksten og flere andre Bygningssten; der findes tillige Antimonium, Svovl, Gibs, Magnesia og hele Lag af Asphalt, Ozokerit, Oker og desforuden Petroleum og naturlig Gas, o. s. v. Af ædle Metaller er der, i de sidste sytten Aar, udtaget til en Værdi af 134,992,630 Dollar; dette bør være Bevis nok for deres Righoldighed og Varighed. Kul og Salt findes i uudtømmelige Mængder, og der opdages nye værdifulde Mineralier hvert Aar.

Skolevæsenet.

Terretoriets lovgivende Forsamling har ordnet Skolevæsenet, og ved Lov sørget for dets Understøttelse. Det kan, i Korthed, fremstilles paa en tydelig

*) „Hjemsteds-Loven" giver Enhver, der er amerikansk Borger, Ret til at optage 160 Akre nyt Regjerings Land, imod at han virkelig bosætter sig paa det og opdyrker det i fem Aar.

**) En Akre Land er omtrent 6 Skjæpper danskt Maal.

*) Monopol, mener Eneret til Noget, uden Hensyn til at Andre derved lide Uret.

Maade, ved efterfølgende Uddrag af Utah's Annaler og fra den, af Kongressen i 1888, indsatte Skolekommissions Indberetning. Denne Skolekommission blev beskikket efter Kongressens Bestemmelse, vedtaget den 3die Marts 1887.

Der er 24 Amter (Countier) i Territoriet, i hvilke der findes 344 Skole-Distrikter, og i disse Distrikter er der 460 offenlige Skoler.

Der er 641 Lærere og Hjælpelærere, og af disse ere 40 Ikke-Mormoner.

De Skoleberettigedes Antal (i Alderen mellem 6 og 18 Aar) er 54,953, af hvilke, 47,371 ere Mormoner og 7,582 Ikke-Mormoner.

Antalet paa de virkelig indskrevne Elever er 32,988, af hvilke 30,721 ere Mormoner, og 2,267 Ikke-Mormoner. (Fra Skolekommissionens Indberetning).

Skolevæsenets Understøttelsesmidler.

Disse Skoler bliver understøttede paa følgende Maade:

Ifølge Terretoriets Skolebestemmelser indkræves der aarlig 3/10 af en Cent af hver Dollar, som den skattepligtige Ejendom er vurderet til, og disse Penge blive brugte til at lønne Lærerne. Skatteyderne vælge selv Skoleforstanderne i det Distrikt, hvori de bo, og disse ere endvidere, ved Lov, bemyndiget til at forhøje Skatten indtil 1/4 af en Cent for hver Dollar af den skattepligtige Formues Værdi, naar det anses fornødent til Skolens Vedligeholdelse. (Skolekommissionens Indberetning.)

Distriktskolerne (de offenlige Skoler) have Ejendom til en Værdi af 542,755,21/100 Dollar. (Af samme Indb.)

Hvad der blev udbetalt til Lærere og Skolesager i Aaret, der endte den 30te Juni 1888, udgjorde 293,085 Dollar. (Af samme Indb.)

Af Skolebøger benyttes følgende i de offenlige Skoler: Bancrofts Læsebøger; Harringtons Staveøvelser; Appletons lille og store Geografi; Spencers Skrivebøger; Michaels højere Skrivesystem; Krusis Tegnemethode; Vejledning i Fysiologi, bestaaende af Nr. 1, Sundhedslære for Børn; Nr. 2, Hygiene (Sundhedslære) for de Unge og Nr. 3, Steeles Sundheds Fysiologi. I Gramatik benyttes: Barnes korte Lektier i Engelsk, og Reed og Kellogs højere Klasse-Lektier i Engelsk; endvidere Barnes kortfattet Historie over de forenede Stater; Stephens Musik-Lærebøger og Harpers Regnebøger.

Universitetet.

Foruden de her omtalte Skoler er der ogsaa Deseret University, som tildels bliver understøttet af Terretoriets Kasse. Adgang staar aaben for Enhver, og 40 Studerende have aarlig fri Adgang, imod at indtræde i Lærerstanden i de offenlige Skoler. (Af samme Indberetning.)

Ingen af de her omtalte Skoler henhøre til nogen særegen Sekt, og der maa ikke undervises i Religion. (Af samme Indb.)

Sekteriske Skoler.*)

Af disse have Mormonerne 4 og andre Religionsbekjendere 85.

I Mormonskolerne ere 620 Mormon-Elever indskrevne og 10, som ikke ere Mormoner.

I de Skoler, som tilhøre de andre Religionsbekjendere ere der 2,277 Mormoner indskrevne og 3,773, som ikke ere Mormoner. (Af samme Indb.)

Af foranstaaende statistiske Beretninger vil det tydeligt ses, at hvad der

*) Hermed menes Skoler, hvori der ogsaa undervises i Religion.

i Utah er gjort paa Undervisningens Omraade fortjener fuld Paaskjønnelse, og Følgerne vise sig ogsaa højst tilfredsstillende.

Den gjennemsnitlige Skoletid i Aarets Løb er 140 Dage. Kun i tolv Stater og eet Terretorium er Skoleaaret gjennemsnitlig længere.

Uvidenheden.

Resultaterne af dette Skolesystem vise sig derved, at Uvidenheden er forholdsvis mindre end i andre Dele af Landet, og der er kun tretten Stater og Terretorier, som forholdsvis have et mindre Antal Mennesker der ikke kunne læse.

Connecticut og Utah, staa akkurat lige i saa Henseende, nemlig med $3^{37}/_{100}$ pr. Cent.

Uden at regne den farvede Befolkning (Negrene) med, viser nedenstaaende Tabel, som er taget efter den sidste Folketælling, hvorledes Forholdet staar mellem dem, der ikke kunne læse i Utah og dem der ikke kunne læse i de forenede Stater (og Terretorier) i det Hele taget.

Alder og til hvad Nation de henhøre, som ikke kunne læse.	Utah.	Forenede Stater.
	pr. Cent.	pr. Cent.
Indfødte (hvide) Amerikanere, 10 Aar gamle og derover	5,9	8,7
Udlændinge „ „ „ „ „	11,8	12,0
Hvide fra 10 til 14 Aar gamle....................	10,7	11,9
„ „ 15 „ 21 „ „	4,9	7,2
„ „ 21 „ og derover......................	8,9	9,4

Det kan ikke nægtes, at Utah's Undervisnings Anstalter jo staa paa et meget højt Trin af Fuldkommenhed, og Følgerne viser sig i foranstaaende statistiske Kjendsgjerninger.

Kirker.

Af Kirkesamfund, som ikke tilhøre Mormonerne findes der 65 i Terretoriet, som have Ejendomme til et Beløb af 540,000 Dollar, og de have 108 Præster. Disse indbefatte Katholiker, Episcopalier (den engelske Kirke) Presbyterianere, Baptister og andre.

Det moralske Standpunkt i Utah.

Utah's Befolkning kan bedst inddeles i følgende to Klasser:

Mormoner 170,000
Ikke-Mormoner 40,000

Det bliver nu almindelig indrømmet, at der ikke findes noget Sted (i Unionen), med en Befolkning saa stor som Utah's, der er saa fri for de almindelige Laster, hvorunder Samfundene nufortiden lide, som dette Terretorium er.

Det har mærkværdigt faa Drikkehuse, Bordeller og deslige, og Ingen kan benægte, at Folket i Almindelighed er moralsk, flittigt og lovlydigt. Medens dette er sandt, hvad Befolkningen i det Hele taget angaar, saa gjælder dette i Særdeleshed om Mormonerne. Deres Karaktertræk, i saa Henseende, ere fremstillede i Guvernør West's Indberetning til Indenrigsministeren for Aaret 1888, hvori han siger:

„Jeg kan ikke sige, at Mormonfolket staar tilbage for andre Folk, i Henseende til Gudsfrygt, Dyd, Ærlighed, Ædruelighed, Flid eller andre gode Egenskaber, der pryde, forædle og velsigne Livet."

Udgiveren af »Omaha Herald«, Dr. Miller, siger:

„Til evig Ære for Mormonfolket og deres System være det sagt, at i fem og tyve Aar vare saadanne Kilder til moralsk Nedværdigelse, som: Brændevinsknejper, Horehuse, Spillehuler og alle dermed følgende Onder og Laster aldeles ukjendte i Utah".

Biskop Spaulding siger i sit Blad »Forum« for 7de Marts 1887:

„Mormonerne ere ædruelige, flittige og driftige".

Fru Emilie Pitt Stevens, Redaktør, for »Pioneer«, (en Damejournal), siger:

„I Salt Lake City er der mindre af noget Slags Uorden, Drukkenskab, Spil, Lediggang, Tyveri og andre Forbrydelser, end i nogen anden Stad med samme Antal Indbyggere i hele vort Land, om ikke paa hele Kloden."

Den berømte Rejsende og Forfatter, Bayard Taylor,*) siger:

„Som et Folk ere Mormonerne de mest maadeholdne af alle Amerikanere. De ere kydske, arbejdssomme og i Almindelighed muntre og ved godt Mod".

Guvernør Stevensen for Idaho, siger i sin Indberetning til Indenrigsministeriet, 1888:

„Paris (Bear Lake Amt) har en Befolkning paa 1500, som alle ere Mormoner, og der findes ikke et Drikkehus eller Spillehus af noget Slags, ejheller noget andet Sted, hvor der sælges berusende Drikkevarer, og det er bleven mig fortalt, at det samme er Tilfælde alle andre Steder i Idaho, hvor disse Folk have Styrelsen i sine Hænder."

Guvernøren i Arizona afgiver et lignende Vidnesbyrd om dem, og det synes at Mormonernes moralske Karakter er god, hvorsomhelst de opholde sig.

*) Han døde som de forenede Staters Minister i Berlin.

Utah i finansiel Henseende.

Det viser sig, at Terretoriets Affærer have været godt bestyrede, i den Tid der er hengaaet, derved, at det er aldeles frit for offenlig Gjæld, med Undtagelse af 150,000 Dollar, som bleve laante til Bedste for det Offenlige for omtrent et Aar siden, efter at Bestemmelse derom var vedtaget i den lovgivende Forsamling.

Den lovgivende Forsamling havde bevilliget 125,000 Dollar til en Sindssyge Anstalt; 75,000 Dollar til en Anstalt til fordærvede Børns Forbedring; 25,000 Dollar til en Statsbygning; 20,000 Dollar til en Udstillingsbygning; 85,000 Dollar til Universitetsbygninger; 20,000 Dollar til et Døvstumme-Institut og 25,000 Dollar til en Landbrugsskole; de 150,000 Dollar bleve laante til 5 pr. Cent Rente, for at udrede det manglende Beløb af det saaledes bevilligede.

Der har intet Underslæb og ingen Kassemangel fundet Sted under Terretoriets ni og tyve aarige Bestyrelse.

Af hvad der saaledes her er fremsat, viser det sig, at i Utah findes alle de Betingelser i en mærkelig høj Grad, som ere nødvendige for at give Terretoriets Befolkning Ret til selvstændig Statsstyrelse, og det synes at være lige saa indlysende, at begrundet paa dets geografiske Beliggenhed, dets umaadelige Hjælpekilder af Agerbruget og Grubedriften, dets allerede store Rigdom, og Folkets vinskibelige og driftige Karakter, er det af stor Vigtighed for Nationen, at Utah faar en selvstændig Statsstyrelse.

Kostbare Perler.

Brudstykker af Taler, holdte til forskjellige Tider, af Kirkens ledende Mænd.

President Brigham Young:
Om Undervisning og Uddannelse.

„Naar vi tale om Uddannelse, saa forstaa vi ikke derved, at det blot bestaar i, at en Mand lærer Brugen af Alfabetet eller bliver oplært i alle de forskjellige Grene af de højere Videnskaber, saa at han erhverver sig grundig Kundskab om Alt, der behøves for at blive anseet for en lærd Mand, men at han ogsaa lærer at klassificere sig selv og Andre. Man har sagt, at Undervisningen begynder med de første Tegn paa Fatteevne, der vise sig hos Barnet og fortsættes indtil Døden, men jeg vil gaa endnu lidt længere tilbage og sige, at Undervisningen og Uddannelsen begynder med Moderen og Barnet samtidig. Jeg vil fremstille Kjendsgjerninger i denne Henseende, som I selv ville komme til at forstaa, gjennem Erfaring, ved Eders Børns Undervisning. Det beror i høj Grad paa Moderen, og de Indtryk, som hun, i Barnets unge Alder, bibringer det angaaende de Principer, som ligge til Grund for alt, hvad den menneskelige Familie kan lære."

„Dersom Eders Børn ikke vise Tilbøjelighed til sand Gudsfrygt, Dyd, inderlig Kjærlighed og ethvert andet af Evangeliets hellige Principer, saa kunne I være visse paa, at Moderen, og ikke Faderen, vil komme til at bære Skylden for deres Synd. Børnene have altid ubetinget Tillid til deres Moder, og dersom Mødrene vil gjøre sig Umage, saa kunne de indprænte i Børnenes Hjærter alt, hvad de ønske. I ville maaske mindes at have læst i Mormons Bog, om to Tusinde unge Mænd, der vare blevne oplærte om, at dersom de altid vilde sætte Lid til Gud, og tjene ham, saa skulde ingen Magt kunne overvinde dem. I erindre maaske ogsaa, at have læst om hvorledes de, da de gik til Strid, vare saa tapre og stærke i Troen paa Gud, at deres Fjender ikke kunde dræbe dem. Denne stærke Tro havde de opnaaet, formedelst deres Mødres Undervisning."

Eftersom Herren, den Almægtige, har besluttet at vi skulle lære at kjende alt, hvad der henhører til denne Jord, baade det Gode og det Onde, og at komme til Kundskab om hvad der hører, ikke blot til Himlen, men ogsaa til Helvede, saa maa I ikke vente at blive færdige med at lære. Endskjønt jeg forventer at komme til Kundskab om alt, hvad der henhører til Himlen, Jorden og Helvede, saa behøver jeg ikke derfor at hengive mig til al Slags Synd, for at faa Forstand paa det."

„Alt hvad der hører til den højere Dannelse, Alt hvad der henhører til gode Sæder, Alt hvad der kan læres af Mathematik, Musik eller andre Kunster og Videnskaber tilkommer det de Hellige at sætte sig i Besiddelse af, og de bør, saa hurtigt og saa meget som muligt, gjøre Brug af de store Forraad af Kundskab, som Videnskaben nu tilbyder enhver flittig og vedholdende Gransker."

„Vi ere Formyndere for vore Børn; deres Opdragelse og Uddannelse er bleven overladt til os, og dersom vi ikke selv leve saaledes, at vi unddrage dem det Ondes Indflydelse, saa ville vi en Gang

blive vejede og fundne for lette, og Synden vil blive tilregnet os."

„Vi lære mange Ting, gjennem vore Livs-Erfaringer, som de viseste Mænd paa Jord vilde gjøre vel i, at lægge Mærke til. Det første store Princip, som burde lægge Beslag paa Menneskeslægtens Opmærksomhed, som baade Børn og Voxne burde forstaa, og som er Drivfjæderen til alle Foretagender, (hvadenten Folk kan indse det eller ikke,) er Fremskridtsprincipet. Det Princip, der leder Menneskene til at forøge det, som de allerede ere i Besiddelse af; som leder dem til at tragte efter noget højere, er det store ledende Princip eller Bevæggrunden, som leder til baade Børns og ældre Folks Handlinger. Det gjør Intet til Sagen i hvilket Fag de ere beskjæftigede, i hvilken Nation de ere fødte, blandt hvilket Folk de ere opvoxede, til hvilken Religion de bekjende sig, hvilke politiske Anskuelser de hylde, saa er dog dette Drivfjæderen til deres Handlinger og indbefatter derunder alle Evner og Egenskaber som udkræves til Udførelsen af vort daglige Livs Pligter."

Den 1ste Juli 1889.

Jødernes Indsamling

Trods Alt, hvad den hellige Skrift vidner om Israels Indsamling til deres gamle Fædreland, Kanaan, eller som det nu kaldes, Palestina, ere der dog kun forholdsvis faa Bibeltroende, som lægge synderlig Vægt paa denne Begivenheds store Betydning, som eet af de mange Tegn, der skulde vise Menneskene, den Tid, da Herrens Tilkommelse var nær. Selv blandt Jøderne ere der mange, som aldeles have opgivet Tanken om nogensinde at blive „een Nation paa Israels Bjerge", eller ogsaa hensætte de denne og andre store Begivenheder, som deres gamle Profeter have forudsagt, saa langt hen i Fremtiden, at det omtrent bliver ensbetydende med at opgive Troen og Haabet aldeles.

Dette hindrer dog ikke den Almægtige i at gjennemføre sine Planer og opfylde sine Forjættelser, paa sin egen bestemte Tid og Maade. Han vil dog næppe gaa i Raad med den sekteriske Kristenheds Theologer i saa Henseende, ejheller med de forblindede Jøder, som endnu ikke kunne se, at Jesus af Nazareth, var den forjættede Messias, „der kom til sine Egne, men hans Egne annammede ham ikke"; eller at han kom „som et Lam, der føres hen at slagtes, og som et Faar er stumt mod den der klipper det, saaledes oplader han ikke sin Mund. Men han er tagen fra Angest og fra Dom, og hvo kan tale om hans Slægt; thi han er frastilt fra de Levendes Land; han havde Plage for mit Folks Overtrædelsers Skyld". (Esaias 53, 7—8.) De raabte: „Bort med denne, vi ville ikke at han skal herske over os" — „hans Blod komme over os og over vore Børn", medens deres Fædres Haab, deres Profeters Glæde og den hele Verdens Frelser stod midt iblandt dem, bespottet, mishandlet og tilsidst dømt til

Døden. Han græd over den Skjæbne, som han forudsaa, vilde blive Følgen af deres Gjenstridighed, men kunde ikke afvende den. Han forudsagde, at Jøderne „skulde falde for Sværdets Eg, og føres fangne til alle Hedningerne; og Jerusalem skulde nedtrædes af Hedningerne, indtil Hedningernes Tider fuldkommes. Og der skal ske Tegn i Sol og Maane og Stjerner; og paa Jorden skulle Folkene ængstes i Fortvivlelse, naar Havet og Bølgerne bruse; naar Menneskene forsmægte af Frygt og de Tings Forventelse, som skulde komme over Jorderige." (Luk. 21, 24—26.) Deres nuværende adspredte Tilstand, saa vel som deres Fortids Lidelses-historie, burde for længe siden have overtydet Jøderne om, at Jesus var Kristus, den lovede Messias.

I Stilhed udfører dog Herren undertiden sin Gjerning, og det er kun forbausende, at denne, i andre Henseende, saa aarvaagne og opmærksomme Tids-alder, der lægger Mærke til Alt, hvad der foregaar paa vor Klode — ja endog paa de andre Verdener, som bevæge sig i vort Solsystem — er saa ligegyldig og blind for de Tegn, der paa en bestemt Maade tyde hen til nogle af de vigtigste Begivenheder og Omvæltninger i Naturen og Samfundsordenen, som nogensinde ere skete eller vil ske paa vor Jord.

Vi finde undertiden, i Aviserne, en ligegyldig Omtale af Jødernes Ind-samling; saaledes til Exempel, i Kjøbenhavns „Aftenblad" følgende:

„I Jerusalem finder der en stadig Indvandring af Jøder Sted. De er allerede nu talrigere i deres Hjemlands gamle Hovedstad end den muhammedanske og kristne Befolkning tilsammen. Det er hovedsagelig Jøder fra Polen og Rusland, som af Frygt for Forfolgelser i deres hidtidige Opholdssteder har vendt sig til deres Folks gamle Land."

En af de Sidste-Dages Helliges Missionærer, Ældste S. M. Sjødal, skriver fra Palestina, den 21de April d. A. angaaende dette interessante Emne, saaledes:

„I en tidligere Skrivelse har jeg allerede omtalt, at der her tales meget om den paatænkte Jernbane, som vil forbinde Jaffa (forhen kaldt Joppe) Jeru-salem, Haifa og Damaskus. Alle de nærmere Omstændigheder, som staa i Forbindelse med dette Foretagende, skulle imidlertid være en Hemmelighed, da Tyrkiet ikke har Noget, som ligner den amerikanske Presse, med sine Repræsen-tanter ude til at opsnuse enhver Nyhed, baade nærværende og tilkommende. Det hænder derfor undertiden, at det som er beregnet paa at være en privat Sag, forbliver en Hemmelighed indtil den rette authoriserede Øvrighedsperson slipper den ud til Offenligheden. Det synes imidlertid, at dette Foretagende er i Jødernes Hænder, og at fem og tyve Millioner Frank*) ere tegnede til dets Gjennemførelse. Det kejserlig-tyrkiske Firman (Kabinetsordre eller Bevilling) som giver Ret til Anlæggelsen af denne Bane eller Baner, er tilstillet en bekjendt rig Jøde, som er bosiddende i Konstantinopel, og dette bekræfter Formodningen om, at Jøderne selv ere de egenlige Ledere i dette Foretagende. At Jøderne saaledes virkelig berede sig paa at samles til deres „Fædres gamle Land", kan der ikke længere være Tvivl om, da det viser sig for den opmærksomme Jagttager, som en virkelig Kjendsgjerning.

---

*) En Frank er omtrent 72 Øre.

Det er ogsaa interessant at lægge Mærke til, hvorledes Alting her synes at føre hen i den Retning. Jøderne ere allerede her i tusindvis. De gjøre sig efterhaands til Herrer over al Handel og andre Forretningsgrene, og de ere almindeligvis i Stand til at klare sig, hvor det slaar Fejl for Andre. Det synes som om Guds Velsignelse ledsager alle deres Foretagender i saa høj en Grad, at de herboende Europæere allerede begynde at frygte for Følgerne. Man hører fra alle Sider Udraabet: „Jøderne have spoleret det Hele!" Nogle af Europæerne tænke alt paa at rejse til Australien eller et andet Land, fordi de ikke tro sig i Stand til at kunne konkurere med Jøderne. Alt dette forekommer ganske naturligt for den, der tror paa, at Guds gamle Pagtens Folk skal indsamles til deres „Fædres Arveland". Enhver som tror denne herlige Sandhed, kan kun have Grund til at glæde sig over Israels Held og Fremgang.

Nogle af de saakaldte „Troende" kunne dog næppe tro deres egne Øjne, naar de se dette gaa for sig. De indrømme nok, at Israel skal indsamles, men hensætte dette til en fjærn Fremtid. Gud gjør aldrig Noget i en Hast, sige de, og det maa absolut tage Tid med Udviklingen af de Begivenheder, som gaa forud for Indsamlingen. De tro, at Jøderne skulle omvendes til Kristendommen førend de ville lade sig indsamle, og eftersom der ikke viser sig Tegn til Jødernes Omvendelse, efter nogen større Maalestok, saa antage de, at Indsamlingen nødvendigvis maa henhøre til en fjærn Fremtid.

Eftersom jeg opfatter Profetierne, ville Jøderne, som et Folk, blive indsamlede med de samme religiøse Anskuelser, som de hidtil have haft. De ville her i Palestina komme til at lide meget, som en Følge af de europæiske Magters Maade at afgjøre det orientalske Spørgsmaal paa, hvorved Blod vil blive udgydt strømmevis. Naar de næsten ere bragte til Fortvivlelse og næsten tilintetgjorte ved Hunger, Krig og Pest, vil deres længe foragtede Messias vise sig for de Tiloversblevne af det jødiske Folk; han vil vise sig i Magt og Herlighed og lade dem se Arene i sine Hænder og Fødder og de ville da antage ham. Naar dette er skeet, vil han regjere over dem og vejlede dem, og gjennem Israel vil han, efter at disse Begivenheder ere foregaaede, sende Frelsens Budskab til Verdens andre Nationer, som da ville annamme det og være lykkelige under Jesu Kristi Regjering i det herlige Millenium.

Dersom denne Opfattelse er rigtig, saa maa vi vente at se Jøderne indsamlede til Palestina, og eftersom dette nu virkelig gaar for sig, saa bør vi forstaa, at „den sidste store Begivenhed" (Verdens Ende) nærmer sig. Men hvo er beredt?"

Lad de Hellige og alle andre Mennesker se sig for, da „Herrens Dag skal komme som en Tyv om Natten" over Alle, som ikke have givet Agt paa Tidernes Tegn og beredt sig for „Brudgommens Komme." C.

De afrejste Missionærers Navne.

Følgende ere Navnene paa de tretten Ældster fra Zion, som afrejste med første Emigrationsselskab i Aar: James Hansen og Henry Jensen fra Kjøbenhavns Konference; C. P. Plowman og J. Madsen fra Aalborg Konf.; J P. Sørensen

og L. S. Andersen fra Aarhus Konf.; C. B. Olsen fra Kristiania Konf.; K. H. Nordberg og F. T. Grønberg fra Stockholms Konf.; C. Eliasson og C. H. Karlson fra Gøteborg Konf.; P. Nielson og B. Johnson fra Skaane Konf. samt J. A. Hendriksen fra Kristiania Konf.; han var forflyttet til at virke som Missionær i England. De fleste af disse Brødre have virket i den skandinaviske Mission i to Aar, og nogle af dem længere, og de have alle været nidkjære, trofaste og oprigtige Arbejdere i Herrens Vingaard, og advaret Menneskene i disse Lande om „Synd, om Retfærdighed og om Dom" ved at kalde dem til Omvendelse medens det endnu er Naadens Tid. Vi sige derfor: Maa Herrens Velsignelser rigeligen lønne disse vore Brødre for deres opofrende Kjærlighed, Trofasthed og Flid, og i deres Venners og Familiers Kreds skjænke dem den Hygge og Fred, som vil bringe dem til at glemme de Savn og Opofrelser, som de have gjort medens de vare her.

Ankomst og Beskikkelse.

Ældste Erastus Kofoed ankom hertil fra Utah, den 24de Juni, for at arbejde som Missionær, og er herved beskikket til at arbejde i Kjøbenhavns Konference under Bestyrelse af sammes Præsident.

C. D. Fjeldsted,
Præsident for den skandinaviske Mission.

Guds Profeter i de sidste Dage.

(Af C.)

(Fortsat fra Side 286.)

Samme Profet (Nephi) vedbliver længere hen saaledes:

„Ve over dem, som sige: Vi have annammet Guds Ord og vi behøve ikke mere deraf, for vi have nok; thi se, saa siger den Herre Gud: Jeg vil give Menneskenes Børn Linje efter Linje, Bud paa Bud, Lidet her og Lidet der; og salige ere de, som give Agt paa mine Bud og laane Øre til mit Raad, thi de skulle lære Visdom; og til ham, som annammer, vil jeg give mere; og fra dem, som sige, vi have nok, fra dem skal blive frataget, endog det, de have. Forbandet er den, som sætter sin Lid til Mennesket eller gjør Kjød til sin Arm, eller lytter til Menneskebud, medmindre de ere givne ved den Helligaands Kraft. Ve Hedningerne! siger Hærskarernes Herre og Gud, thi uagtet jeg skal udrække min Arm til dem fra Dag til Dag, ville de dog fornægte mig; ikke desmindre vil jeg være barmhjærtig imod dem, siger den Herre Gud, dersom de ville omvende sig og komme til mig; thi min Arm er udrakt den ganske Dag, siger Hærskarernes Herre."

„Men se, der skal være Mange paa den Dag, naar jeg skal begynde at gjøre et forunderligt Arbejde iblandt dem, for at jeg maa ihukomme mine Pagter,

som jeg har gjort med Menneskenes Børn, at jeg atter anden Gang maa lægge min Haand paa at gjenvinde mit Folk, som er af Israels Hus, og at jeg ligeledes maa ihukomme de Forjættelser, som jeg har gjort til Dig, Nephi, og ligesaa til din Fader, at jeg vilde ihukomme Eders Sæd, og at Eders Sæds Ord skulde udgaa af min Mund til Eders Sæd. Og mine Ord skulle hvisle til Jordens Ender, til et Banner for mit Folk, som er af Israels Hus. Og fordi mine Ord skulde hvisle frem, skulde mange af Hedningerne sige: En Bibel! En Bibel! vi have en Bibel, og der kan ikke være nogen anden Bibel. Men saa siger den Herre Gud: O de Daarer, de skulle have en Bibel, og den skal komme fra Jøderne, mit gamle Pagtens Folk. Og hvorledes takke de Jøderne for Bibelen, som de have modtaget fra dem? Ja hvad mene Hedningerne? Huske de Jødernes Omvandringer, Arbejde og Møjsommeligheder, samt deres Flid for mig i at tilvejebringe Frelse for Hedningerne? . . . . .

„Derfor, fordi I have en Bibel, behøve I ikke at tænke, at den indeholder alle mine Ord; ejheller behøve I at tænke, at jeg ikke har ladet mere skrive; thi jeg befaler alle Mennesker, baade i Øst og Vest og i Nord og Syd og paa Øerne i Havet, at de skulde skrive de Ord, som jeg taler til dem; thi ud af Bøgerne, som skulle skrives, vil jeg dømme Verden, hvert Menneske efter sine Gjerninger, efter det som er skrevet. Thi se, jeg skal tale til Jøderne, og de skulle skrive det; og jeg skal ogsaa tale til Nephiterne, og de skulle skrive det; og jeg skal ogsaa tale til de andre Stammer af Israels Hus, hvilke jeg har bortført, og de skulle skrive det; og jeg skal ogsaa tale til alle Folk paa Jorden, og de skulle skrive det. Og det skal ske, at Jøderne skulle have Nephiternes Ord; og Nephiterne skulle have Jødernes Ord; og Nephiterne og Jøderne skulle have Israels tabte Stammers Ord; og Israels tabte Stammer skulle have Nephiternes og Jødernes Ord. Og det skal ske, at mit Folk, som er af Israels Hus, skal blive samlet hjem til deres Ejendomslande, og mit Ord skal ogsaa blive samlet til Eet. Og jeg vil vise dem, som stride imod mit Ord og imod mit Folk, som ere af Israels Hus, at jeg er Gud. samt at jeg gjorde Pagt med Abraham, at jeg vilde ihukomme hans Sæd for evigt." (Mormons Bog Side 141 til 144. Ny Udgave.)

Hvo kan læse disse Uddrag af denne saa betydningsfulde Bog, der baade i sit historiske og theoritiske, men især i sit profetiske Indhold, er saa mærkværdig og interessant, uden at føle Indtrykket af Inspirationens Aand, ved hvilken disse Profetier bleve nedskrevne i gamle Dage, og, i vor egen Tidsalder, oversatte af et ulærd ungt Menneske. Man lægge Mærke til de bestemte Udtryk, paa Side 139, Vers 10:

„Og de Helliges Blod skal raabe af Jorden imod mig."

Og paa Side 142, behag at lægge Mærke til, at disse ugudelige Mennesker, som skulde udgyde de Helliges Blod, vilde beraabe sig paa, at de havde en Bibel og ikke behøvede mere; Nephiternes Ord skulde hvisle til Jordens Ender og tjene som et Banner for Israels Hus, og især den mærkelige Profeti om, at Jøderne skulde erholde Nephiternes Ord ligesom Nephiterne skulde erholde Jødernes Ord. (Bibelen).

Missionærer af næsten alle kristne

Troesbekjendelser have alt i flere Hundrede Aar været beskjæftiget med at bibringe Indianerne den kristne Tro paa Bibelen, og i Begyndelsen paatvang Katholikerne dem denne Tro med Ild og Sværd, medens de erobrede og plyndrede Mexiko og Peru; Protestanderne derimod have gaaet noget mere lemfældigt tilværks med Opfylsen af denne Del af Nephi's Profeti, men det er dog først ganske nylig, at den anden Del af samme er begyndt at gaa i Opfyldelse, nemlig, at „Jøderne skulde erholde Nephiternes Ord."

Fornemmelig er dette skeet ved at den lærde jødiske Rabiner, Dr. Edward Isaacson, forrige Aar, paa en forunderlig Maade blev paavirket af Forsynet, saa at han kom til at fatte Tro paa de Kristnes Messias, Jesus af Nazareth, hvem han, ifølge sit Kald, som jødisk Præst, var oplært til at afsky og anse som en stor Bedrager, men nu søgte som Verdens Frelser. Han fandt nemlig, strax efter sin Omvendelse til Kristendommen, at denne var opløst i mange indbyrdes uenige Sekter, og ved at læse Historien, at dette ofte havde ført til lange og blodige Krige blandt de Kristne indbyrdes, medens Evangeliet lærte Enighed og Kjærlighed. Han søgte derfor at finde det Rette, imellem de mange øjensynlig vildfarende og frafaldne Kristne, og frasagde sig derfor sin præstelige Værdighed i Wien, i Østerrig, hvor hans Fader var, og maaske endnu er, den øverste jødiske Gejstlige, og derpaa begav han sig paa Vandring, indtil han, som sagt, ved Forsynets Styrelse kom til Saltsøstaden, hvor han fandt hvad han søgte. Her blev han ved Daab indlemmet i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, og gav sig strax ifærd med at oversætte Mormons Bog i det hebræiske Sprog, som kun en saadan lærd Mand kunde gjøre, og saaledes kom han, (maaske uden selv at vide af det), til bogstavelig at opfylde denne Profeti, ved selv at „erholde Nephiternes Ord" og, ved at oversætte dem i det hebræiske Sprog, til at give dem til sine forrige Troesbrødre i alle Lande, i Forbindelse med Evangeliets Forkyndelse og deres Indsamling til deres Fædres Land, Palestina.

At Jøderne i længere Tid havde indvandret i deres gamle Ejendomsland, er vistnok vel bekjendt, men at mange Omstændigheder i den senere Tid, have paaskyndet deres Indsamling efter en større Maalestok, er maaske ikke saa vel bekjendt, deriblandt ere Forfølgelserne i Rusland og Polen en af de stærkeste Bevæggrunde. Paa samme Tid har Tyrkiet, under hvilket Palestina henhører, udvidet Jødernes Rettigheder, saa at de allerede nu ere talrigere i Jerusalem, end baade de Kristne og Muhamedanerne tilsammen. De Sidste Dages Hellige have ligeledes i flere Aar sendt Missionærer derhen og overbragt dem Nephiternes Optegnelser, som Herren sagde skulde ske, i Forbindelse med deres Indsamling. Vi gjentage derfor Nephi's Ord:

„Og det skal ske, at Jøderne skulle have Nephiternes Ord . . . . og det skal ske, at mit Folk, som er af Israels Hus, skal blive samlet hjem til deres Ejendomslande." (Side 144. Morm. Bog.)

Hvo kan ikke se den bogstavelige Opfyldelse af disse Profetier, som, paa den Tid, da de bleve publicerede, maatte synes højst usandsynlige eller endog umulige, og dog vil man ikke skjænke denne guddommelige Meddelelse nogen Opmærksomhed, skjønt man paa dens inspiserede Blade kan læse sin egen og

andre Nationers Skjæbne, ligesom Haandskriften: „Mene Tekel" paa Babylons Mure i gamle Dage.

Mormons Bog indeholder det evige Evangeliums Lærdomme, i megen Tydelighed, og tjener derfor som et Banner og tillige som et advarende Vidnesbyrd for denne Slægt. Den er et faktisk Bevis for at Gud er til, og at han er den samme i Gaar, i Dag og til evig Tid. Den afgjør paa det bestemteste mange omtvistede Lærdomspunkter, som Biblen enten slet ikke omtaler eller ogsaa kun giver os utilstrækkelig Oplysninger om. Den imodegaar Gudsfornægtelse og Fritænkeri med uimodstaaelige Bevisgrunde og leder alle Mennesker, af alle Klasser og Folkeslag til at tro paa den sande og levende Gud og „tilbede ham, som har skabt Himlen og Jorden og Havet og Vandenes Kilder". Den vidner om at „Herrens Doms Time er kommen" og at Kristi Tilkommelse er nær. Den er derfor af uberegneligt Værd for denne Slægt, og hvad Josef har udrettet, som et Redskab i Herrens Haand, ved at give Verden Nephiternes hellige Optegnelser, Mormons Bog, er af større Betydning for denne Slægt end alle den nyere Tids Opfindelser tilsammen, enten man vil tro det eller ikke; thi Evangeliet vil nu, som i Pauli Dage, være for Nogle en Livslugt til Livet, men for Andre en Dødslugt til Døden.

Som Profet har Josef Smith ikke alene frembragt Mormons Bog, men, som tidligere bemærket, ogsaa det hellige Præstedømme, med dets Myndighed, Gaver og Velsignelser; den synlige Verden er bleven sat i Forbindelse med den usynlige, Jorden med Himlen, Menneskene med Gud. Han har organiseret Kristi sande Kirke paa Jorden, gjenindført dens Principer og Ordinantser i deres oprindelige Simpelhed og Renhed, og været den væsenligste Aarsag til at mange Tusinde oprigtige Mennesker ere blevne udrevne af deres Vildfarelser og nu glæde sig i Sandhedens Lys, med et urokkeligt Haab om evigt Liv, formedelst Troen paa Guds Aabenbarelser til sine Tjenere i disse vore Dage. Han har trøstet Tusinder af bekymrede Sjæle, med Hensyn til Livet efter Døden og de Hensovedes Skjæbne hinsides Graven, ved at oplyse os om, at de ville saa høre og være i Stand til at annamme Evangeliet der og da blive dømte som Mennesker i Kjødet, „men leve for Gud i Aanden", — „thi derfor er Evangelium forkyndt for de Døde". Han lærte sine Disciple om Daab og andre hellige Ordinantser til Gavn for de Hensovede, og ved Aabenbaring tillige om Templernes Nødvendighed og Brug, saa vel som Bygningsmaaden og Indretningen af samme. Han samlede flere Tusinde Mennesker fra vidt forskjellige Egne, og lærte dem ikke alene deres religiøse Pligter, men ogsaa at blive nyttige og gode Statsborgere, som ved deres Orden og Flid bragte Velstand og Lykke omkring sig, hvor før Fattigdom og Uorden havde hersket, og under Guds Velsignelse, lod han dem faa en Forsmag paa den herlige Tid, da de Sagtmodige skal arve Jorden. Han lærte sit Folk ikke alene at tilbede Gud, men han uddannede baade sig selv og sit Folk, saa vidt muligt, i Alt, hvad der kunde gavne, forædle og ophøje dem, og tilsidst beseglede han sit Vidnesbyrd og sin Mission med sit Blod, som en Martyr for de Sandheder, som Gud havde aabenbaret til ham, og somhan, med en trofast Tjeners Nidkjærhed, havde bestræbt sig for at meddele sine Medmennesker.

Hans mærkelige Profeti angaaende

den skrækkelige Borgerkrig, som i mere end tre Aar, bragte Sorgens og Dodens Budskab til næsten ethvert Hjem i de, den Gang, uenige Stater, burde aabne Øjnene endogsaa paa de mest Fordomsfulde i denne Vantroens Tidsalder. Vi ville her gjengive denne Profeti til vore tvivlende Læseres Overvejelse:

„Sandelig, saa siger Herren angaaende de Krige, der om kort Tid ville komme, begyndende med Oprør i Syd-Karolina, hvilke tilsidst ville ende med mange Sjæles Død og Fordærvelse. Dagen vil komme, da Krig vil blive udøst over alle Nationer begyndende paa dette Sted; thi se! de sydlige Stater skulle fraskille sig imod de nordlige Stater, og de sydlige Stater ville søge Hjælp hos andre Nationer, især Storbritanien, som det kaldes, og de skulde ogsaa kalde paa andre Nationer, og saaledes skal Krig blive udøst over alle Nationer".

Denne Profeti blev udtalt af Josef Smith, den 25de December 1832. Det første Skud blev affyret mod Fort Sumpter omtrent Kl. fire om Morgenen den 12te April 1861 og dermed begyndte den store Borgerkrig, altsaa 29 Aar, 3 Maaneder og 17 Dage efter at Profeten havde udtalt Herrens Ord imod den gjenstridige Nation, som ikke vilde vide noget af Aabenbaring i denne, saakaldte oplyste Tidsalder. De havde sagt: „Vi have en Bibel og behøve ikke mere", ligesom Profeten Nephi havde profeteret om dem.

Ikke nok dermed, men Josef tilbød sig at frelse sine Landsmænd, Amerikanerne, fra den overhængende Fare, og opstillede sig derfor som Kandidat til Præsidentvalget 1844, med den udtrykkelige Bestemmelse i sit Program især fremhævet, at han vilde virke hen til, at Regjeringen kjøbte Negerslaverne fri og saaledes agtede han itide at bortskaffe Aarsagen til den ellers uundgaaelige, store nationale Ulykke. Som Josef i gamle Dage, efter at have profeteret om de kommende syv Hungersaar, gav Kong Farao det betimelige Raad, at samle Forraad af Korn, i de syv Overflødighedens Aar, der vilde komme, førend Hungerstiden indtraadte, saaledes paapegede ogsaa vor Tids store Profet, de Midler, ved hvilke den truende Ulykke kunde afvendes, men med den sørgelige Forskjæl i Resultaterne, at Farao fulgte sin Josefs Raad, medens de Raad, som vor Tids Josef gav, bleve ringeagtede og tilsidesatte.

(Fortsættes.)

Blanding.

Over 200 Børn dræbt og lemlæstede. De engelske Blade bringer nu nærmere Meddelelser om den forfærdelige Jernbaneulykke ved Armagh i Irland, der blandt andet kostede et stort Antal Skolebørn Livet.

Det var en stor Søndagsskole, som skulde ud paa Landtur. Flere andre Skoler havde sluttet sig til, og omtrent 1000 Smaabørn fulgte glade og jublende med det ulykkelige Tog. Toget gik op ad en lang Skraaning paa et Par engelske Mil. Paa en eller anden Maade løsnede øverst paa Skraaningen de syv bagerste Vogne, der fo'r nedad i stigende Fart og stødte mod et udgaaende Tog. Nogle af Vognene blev strax knust i Splinter og de Ulykkelige, som var i dem, dræbt paa Stedet.

Blandt de efterlevende, hvoraf mange var skrækkelig lemlæstet, var der de gyseligste Optrin. Smaa blødende, ødelagte Børn skreg fortvivlet om Hjælp og søgte forgjæves at finde deres Paarørende. Al mulig Hjælp blev strax ydet, og Rygtet om den skrækkelige Tildragelse spredte sig lynsnart om i Byen og vakte overalt Fortvivlelse og Sorg. Over 80 var dræbt og 130 haardt saaret. Fire af Jernbanemændene er fængslet.

Moderkjærlighed.

Jeg bringer frem til Kvindens Pris
En Blomst, som aldrig falmer;
Den trives under Polens Is
Og hist blandt Sydens Palmer;
Den visner ej — den kan ej dø,
I Modgang, Sorg og Smerte —
Den spirer som et frodigt Frø,
I Kvindens ømme Hjærte.

Hin Blomst er Moderkjærlighed —
Den spirer tyst og stille
I Armod, som i Herlighed,
Blandt Kristne og blandt Vilde.
I Moderhjærtet er den lagt
Og straaler blidt fra Øjet,
Skjønt ofte Mandens grumme Magt
Dens spæde Stilk har bøjet.

Hvo mindes ej sin Moders Lyst,
Ved Vuggens vante Sæde —
Med Barnets Læber til sit Bryst,
Hvor stor var hendes Glæde.
Om Stuen end var kold og trang,
Og Væggen bar og nøgen,
Saa glemte vi det mangen Gang
Ved hendes Smil og Spøgen.

Lad Helte drage frem i Rad,
For Ærens Krans at vinde —
Lad Støtter, hist i By og Stad
Udraabe deres Minde;
Hvad er vel det at lignes ved,
For Herren i det Høje,
En Moders ømme Kjærlighed
Og altid vaagne Øje.

Hvo var, som Moder her paa Jord,
Vor Barndoms Værn og Støtte?
Hvo mindes ikke hendes Ord
Naar Modgang her os mødte?
Tidt Taaren gjorde Kinden vaad —
Tidt blødte hendes Hjærte,
Men altid hun ved Ord og Daad
Bortjog vor Sorg og Smerte.

Poul Andersen.

Dødsfald.

Eline Johanne Petersen, født Sander, døde i Newton, Utah, i Maj 1889. Et nyfødt Barn fulgte hende i Døden. Hun levede og døde som en trofast Sidste Dages Hellig.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. D. Fjeldsted, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).